

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V RŮŽĎCE

O dvou synech...

"Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici!' On odpověděl: 'Nechce se mi.' Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane.' Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?" Odpověděli: "Ten první!" Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu.

Mt 21,28-32

Na sborové dovolené v Kýchově jsme přemýšleli také nad tímto podobenstvím. Vztah Boha a lidí jako Otce a dětí – to je časté přirovnání, které Ježíš a vůbec Nový zákon používá. Příklad rodiny – normálně fungující (či spíše normálně nefungující, však to známe). Zkusili jsme nad podobenstvím trochu přemýšlet – a domýšlet, jak to vlastně s těmi syny mohlo být – proč jeden nejdříve odmítl, ale pak šel a ten druhý zase slíbil, ale pak nešel. Zapracovali jsme to formy deníčku z toho jednoho pracovního dne.

Na každém je, aby ještě domyslel, jak to je vlastně s námi a s Pánem Bohem – kdy a proč se k němu odhodlaně hlásíme (ale skutek utek), kdy mu naopak odmítáme poslušnost (ale nakonec si to třeba rozmyslíme). A co ti druzí, o kterých si myslíme, že Bohu říkají jasné NE (a přece nakonec jdou a dělají to, co si přeje)? Třeba vám ty naše deníčky pomohou vidět podobenství v novém světle.

Deníček druhého syna:

Dnes ráno mě otec požádal, abych šel pracovat na vinici. Bylo hezky, měl jsem chuť udělat něco užitečného, tak jsem otci slíbil, že půjdu a taky jsem šel. Cestou na vinici jsem uviděl muže. Ležel v příkopu u cesty a nehýbal se. Když jsem se k němu přiblížil, viděl jsem, že krvácí z mnoha ran a potřebuje pomoc. Pokusil jsem se zastavit krváčení - dokonce jsem si kvůli tomu roztrhal košili. Naložil jsem ho na osla. Musel jsem tedy nejdříve složit náklad - nářadí, které mi osel vzal a schoval jsem ho do příkopu. Pak jsem muže na oslu dopravil k nejbližšímu lékaři. Byla to pěkná štreka a pan doktor si ho tam musel nechat. Když jsem se vrátil k vinici, byl už večer. Nářadí, které jsem si schoval do příkopu, zmizelo. Nejspíš ho někdo ukradl. Když jsem přišel domů, otec s bráchou zuřili. Nepustili mě ke slovu a nemohl jsem vysvětlit, co se stalo.

Deníček prvního syna:

Dnes ráno mě otec požádal, abych šel pracovat na vinici. To bylo to poslední, co se mi chtělo dělat. Nechápu, proč neřekl bráchovi. Taky jsem to otci řekl. Ale pak mi to nedalo. Musel jsem na to pořád myslet. Tatínek na všechno sám nestačí a tu práci je potřeba udělat. Když to neudělám dnes, kdy je slušné počasí, budu to muset udělat zítra a třeba bude pršet. Tak jsem se nakonec sebral a šel. Teď si myslím, že jsem dobře udělal. Je večer, práce je hotová, tatínek měl radost a venku začíná pršet, zítra bude pěkně hnusně. Je to docela hezký pocit. Večer přišel brácha. Vypadal jako po opici, košili neměl, poztrácel všechno nářadí a nebyl schopný uspokojivě vysvětlit, kde celý den byl a co dělal. Je to prostě lempl.

Deníček prvního syna:

Dnes jsem se probudil v 6. hod. ráno, den je jako malovaný. Už se těším, co všechno v něm prožiju. Mám takový plán: Nejprve pojedu prodat věci na trh a až to budu mít z krku, dopřeji si odpočinek a zábavu - vykouřím se v řece, projedu se na koni nebo na velbloudovi a hlavně si schrupnu.

O hodinu později: Všechno mi překazil můj otec, který mne poslal

pracovat na vinici. Řekl mi to takovým tónem, že jsem mu okamžitě odešel: "Ne!" Je pravda, že se mi nechtělo, ale věděl jsem, že by to otce moc potěšilo, tak jsem nakonec přece jen šel. Říkám si: "Někdo to udělat musí!"

Večer: Vůbec toho nelituji, protože jsem na otci viděl, jak ho to moc potěšilo.

Deníček druhého syna:

Odpoledne: Otec při snídani rozdělával práci a na mne připadlo pracovat na vinici. Abych otce zklidnil, řekl jsem mu, že se hned dám do práce, i když - deníku tobě to můžu svěřit - nemyslel jsem to vážně, jen jsem to před otcem tak hrál. Stejně tam byl i můj bratr a v tom množství práce si otec ani nevšimne, kolik je toho udělaného. Večer: To byl bezva den. Pořádně jsem si dnes odpočinul. Přece: "Kdo nic nedělá, ten nic nezkazí!"

Deníček prvního syna:

Tak jsem se ráno probudil a naplánoval jsem si konečně den volna. Těšil jsem se, že navštívím svou milou. U snídaně mně však otec překazil moje plány, když nás oba s bratrem oslovil, abychom šli pracovat na vinici. Nedokázal jsem zareagovat klidně a otci jsem práci odmítl. Bratr jako obvykle chtěl mít klid a jak je u našeho mazánka zvykem, řekl, že půjde, přestože měl již jiné plány. Už byl totiž přichystaný do města na trh. V tu chvíli mně bylo otce líto a uvědomil jsem si, jak bude smutný, až spatří svoji vinici a uvidí, kolik práce tam ještě zbývá vykonat. Ještě že jsem dostal dobrý nápad a mám ochotnou sestru, která došla se vzkazem k mojí milé, aby mne dnes nečekala. Byl jsem velmi překvapen, když mi má milá přišla na pomoc.

Zvládli jsme práci ještě za našeho bratra. Když se mne otec večer ptal, jak jsem prožil den, bylo z jeho tváře vidět spokojený úsměv.

PODĚKOVÁNÍ...

Děkuji všem, kteří chtěli pomoci v kuchyni na táboře. Zájemců o vaření a pomoc v kuchyni bylo tolik, že jsme museli mnohým říct je nám líto, snad příští rok.

Tak takhle měl začínat tento příspěvek do Ozvěn. Bohužel. Bylo to právě naopak. Letos poprvé jsme poznali, jak nám všem záleží na tom, abychom společnými silami něco málo udělali pro děti z našich obcí. Deset dní před začátkem tábora nebyl zajištěn personál do kuchyně. Všichni měli starosti jen sami se sebou. A že je potřeba na týden odsunout své já do pozadí, to se nikomu nechtělo, protože je to velmi namáhavé. Však lidé ve sboru je dost, ať se snaží, nebo já mám vaření za celý rok dost. Jo, je to pravda, jenže chyba lávky, tuto větu si řekli všichni. Bůh říká pomáhejme si, neste břemena jedni druhých. Tato slova z Bible známe všichni, umíme je odrecitovat nazpaměť, ale jak to udělat, aby se slovo stalo skutkem?

Tábor se nakonec uskutečnil i přes počáteční problémy a díky obětavosti několika členů sboru. Nejen těch, kteří jeli na tábor, ale i těch, kteří uvařili doma kynuté jahodové a švestkové knedlíky, výborný guláš nebo řízky a vše dovezli na tábor, ať to bylo do Stříteže nebo do Karlovic. Dětem to moc chutnalo a prázdné ešusy a misky byly dost výrazným poděkováním.

Ti, co se tábora neúčastnili, můžou jen litovat, protože to byl týden plný dobrodružství, legrace a společných zážitků, ať už z pohledů dětí, vedoucích, nebo z pohledu kuchyně.

(Omlouvám se všem, kteří byli nemocní, museli se starat o člena rodiny, který byl nemocný a vyžadoval stálou péči, těm, kteří byli v duchovní krizi, nebo prožívali ztrátu svého bližního aj.)

Šárka Sedláčková

ROZHOVOR S

Jitkou Frenštackou,
varhanicí, vedoucí mládeže, 20let

Řekni něco o sobě - kdo jsi, co budeš, co chceš být, co děláš...

Su cérka z Valašska, 4 roky jsem byla Ostravačka a už od 1. září ze mě bude Brňačka. Ale úplně

nejraději ze všeho jsem Růžďanka. Tři roky teď budu studovat obor Diplomovaný zubní technik a snad ze mě i jednou ten zubní technik bude.

Co ti dovede pozvednout a naopak zkazit náladu?

Náladu mi vždycky zvednou usměvaví kamarádi, pohoda mezi lidmi, kvalitní hudba a sport. A co mi ji naopak dokáže zkazit? Špatné porozumění mezi lidmi, lidská pohodlnost a blbost.

Co tě v poslední době zaujalo (potěšilo apd...)?

Ani vlastně nevím, co mě v poslední době zaujalo, ale těšit se mám opravdu z čeho. Z úspěšně složené maturitní zkoušky a taky jsem moc ráda, že jsme mohli být o prázdninách na táboře, na vodě, v Jeseníkách a že to všechno vyšlo dobře, že jsme mohli být s mládeží spolu a užít si spoustu srandy.

Kdo/co tě v životě (příp v životě víry) ovlivnil/o a v čem?

V životě jako takovém to byli určitě rodiče a moji sourozenci, no a v životě víry to bylo hodně lidí. Někteří mě ovlivnili pozitivně - Wanda a Tadeáš Staniekovi, ale byli i takoví, kteří mě ovlivnili negativně. Ale i za to jsem s odstupem času vděčná, protože mě to naučilo vytvářet si svůj vlastní názor na různé problémy a na život vůbec.

Jak vidíš náš sbor? Co se ti na něm líbí a nelíbí? Co bys změnila?

Těžší otázku už jste mi ani dát nemohli, ale budu se snažit odpovědět upřímně. Někdy se ve sboru cítím moc dobře a neměnila bych to za nic jiného. Jindy jsou ale chvíle, kdy už mi to všechno leze přes hlavu, ale to je normální, protože sbor je složen z lidí a někdy prostě vztahy mezi nimi nefungují. A kdybych měla být trochu konkrétnější, tak jsem ráda za to, že máme ve sboru skupiny všech generací, protože všude tomu tak není. No a nelíbí? Spíš mě mrzí pasivita některých mých vrstevníků a malá chuť do práce pomoci s čímkoli ve sboru. Řečí je hodně, ale ten skutek někdy schází.

Nevadí ti nedělní vstávání do kostela?

Jelikož to mám z kopečka pět minut chůze, tak ne. A 10.00 hodin to je takový příjemný čas pro každého.

Jak vidíš mládež? Jak funguje, co ji zajímá, problémy, radosti atd...

Mládež mých vrstevníků, která už vlastně neexistuje, mi teď nahrazuje naše současná mládež. Někomu se může zdát, že mezi mládežníky, kteří jsou všichni ode mě o něco mladší, to není ono, ale můžu vás ujistit, že jsou skvělí i se svými chybami a úlety a jsem mezi nimi moc ráda. Někdy vážne domluva na konkrétní věci, občas nechut' něco dělat, do něčeho se zapojit, ale problémy jsou všude, takže to neberu tak tragicky.

Jak vidíš vztah „zbytku sboru“ k „mládeži“?

Každá generace se na mládež dívá asi trochu jinak. Některým hodně vadí, že se málo zapojujeme do sborového života a neúčastníme se bohoslužeb, ale já osobně si myslím, že v tomhle věku, se to mladým lidem prostě nedá nutit. Ba naopak takové metody to ještě zhorší a pak nemáte chuť už do ničeho. Kdo má chuť, přijde, kdo ji nemá, tak prostě nepřijde. Myslím si, že časem si každý z nich najde v životě to, co je pro něj prioritou a možná si při tomto rozhodování vzpomene na to, že kdysi chodil do mládeže a slyšel tam o Ježíši Kristu a evangeliu a třeba ho to při tom rozhodování ovlivní. A proto to stojí za to, brát mezi sebe i takové mladé lidi, kteří nám nejsou vždycky, jak se říká „po chuti“. Ve sboru je ale i hodně lidí, kteří nás mají rádi a dokážou nám pomoci, když potřebujeme.

Jsi varhanice - co tvůj vztah k církevní hudbě? Může mladý člověk vůbec zpívat, hrát a poslouchat něco (často) tak starého?

Můj vztah k církevní hudbě je pozitivní a myslím si, že taková hudba určitě na bohoslužby patří. Když se člověk zaposlouchá třeba do melodií žalmů,

nená to chybu. Netvrdím, že si občas neposlechnu třeba rockovou muziku, ale zpívat a hrát církevní hudbu mě prostě a jednoduše baví.

Oblíbená kniha, biblický text (příběh), píseň...

Nemám oblíbenou žádnou biblickou knihu konkrétně, ale mám ráda z Nového zákona Pavlovy dopisy do sborů. A biblický příběh, který mám nejraději? O Zacheovi: byl hříšný, podváděl lidi a myslel sám na sebe, ale ani přes to ho Pán Ježíš nezavrhnul. A to je pro mě nadějná a radostná, že i když jsem hříšná, mám u Pána Ježíše vždy novou šanci.

Z kancionálu mám nejraději písničku „Slož, co srdce tísní“ a mládežnických písniček mám hodně oblíbených.

Děkujeme za rozhovor Martin Fér, Lenka Vidašičová

Z velkého tábora...

Prvního července letošních prázdnin začal tábor pro velké děti od páté třídy výš. Bylo nás tam celkem 26 dětí a vedoucích. Sešli jsme se u evangelického kostela v Růžďce kolem 10h dopoledne a společně jsme se vydali pěšky do tábora. Při cestě nám bylo docela horko, ale nakonec jsme šťastně dorazili do tábora, který se konal letos ve Stříteži nad Bečvou.

V táboře jsme se zabydli v týpíčkách. Náš vedoucí tábora Martin Fér se ubytoval ve stanu a další vedoucí ve vojenském stanu. Na místě byla kuchyně a v ní malotopící kamna. Za kuchyní byla umývárna a sprcha, kterou nám vyrobili šikovní kutilové Karel, Tomáš, Jarek a Pája. Kousek od tábora stály tři kadibudky a v jedné žily byly vosy (ale nic nám neudělaly)

Každý den jsme měli budiček, následovala rozvíčka, na které byly jenom dvě skupinky, protože ta třetí mezitím všem připravovala snídani. Po rozvíčce byla už zmíněná snídaně. Měli jsme potom čas, abychom provedli hygienu a uklidili si svá obydlí. Když jsme to dokončili, odebrali jsme se do vojenského stanu na duchovní program (při kterém se některým velmi dobře spalo).

Když skončil, tak šly většinou skupinky za svými denními povinnostmi. V poledne jsme se vždycky velmi dobře najedli dobrého obědu. Po něm byl vždy vhod odpolední klid, který byl ukončen nástupem na velkou táborovou hru. Velká táborová hra byla vždy velmi zajímavá a skupinky se při ní pokoušely získat co nejvíce bodů. Po hře byla svačina. Poté jsme měli volné odpoledne na hry skoro až do večera. Následoval večerní program, který měla vždy připravený jedna ze skupinek. Spánek byl po celém dnu potřebný a proto jsme šli spát. Měli jsme hlídky, aby náš tábor hlídaly a proto jsme mohli v klidu spát.

Uprostřed tohoto tábora jsme byli přepadnuti, ale zároveň i navštívit malý tábor ve Velkých Karlovicích.

Mně se na táboře velmi líbilo, ale po 10 dnech už jsem byla velmi unavená, proto bych to nechala všechno jak to bylo, až na to, že moc často přišlo.

Bára Píchalová

Jak všichni jistě vědí z ohlášek, ve dnech 15.-21. srpna tohoto roku byla naplánována sborová dovolená. A také se uskutečnila. Pár sester a bratrů, kteří netrpí tzv. „ponorkovou nemocí“, ale naopak touží po souznění duší, prožilo v malebném údolí valašských Huslenek několik odpočinkových dní.

Na začátek musím ocenit skvělou organizaci v kuchyni, které se s úspěchem zhostily Zdenka Svitáková a Lenka Vidašičová. Ostatní ochotně přiložili ruce k dílu podle potřeby.

Ale přejdeme teď k samotnému programu dovolené. Účast na něm nebyla samozřejmě povinná, ale byla by škoda si nechat něco uniknout.

Po snídani byla většinou ranní pobožnost vedená bratrem farářem Martinem Férem, kde jsme například rozebírali, jak je to s těmi, „*co přijdou první a budou poslední a ti poslední budou první*“.

Aby si někdo nemyslel, že jsme jen seděli na ubytovně, podnikli jsme i nějaké výpravy. Úterní odpoledne jsme se domluvili, že část z nás (tj. 10 dobrovolníků a dítě v kočárku) se vydá na pěší túru na Kohůtku. Počasí nám přálo, slunce svítilo, vítr váł a tak v dobré náladě se nám hezky vykračovalo. Když skončila cesta po asfaltce, kočárek jsme „odložili“ do houští. Matýska si pan farář hodil na záda a stoupalo se k výšinám neboli na Kohůtku. Bratr farář v rychlém tempu dorazil k cíli se synem jako první. Na Kohůtce jsme se setkali s dalšími, kteří přijeli autem z opačné strany. Kyselica, palačinky se šlehačkou a kynuté knedlíky s borůvkami nám dodaly sílu na zpáteční cestu. Celková trasa měla délku asi 17km. Možná, že měl někdo nožky trochu unavené, ale přesto jsme si hned po příchodu do Kýchově s chutí zahráli volejbal, jako i jiné podvečery.

Na druhý den toho někteří ještě neměli dost, tak se vydali na Makytu (923 m), prý hledat Sirný pramen. Nevím, jak přesně znělo pozvání na tuto akci: „Půjdeme na Makytu a při tom najdeme Sirný pramen“ a nebo „Půjdeme hledat Sirný pramen a při tom se podíváme na Makytu.“ Ať tak či onak, po tomto úvodu vyrazila skupinka čtyř nadšenců. Měli jsme jít (a také z počátku šli) korytem potoka. Pak ale ženská část výpravy objevila cestu kopírující potok. Neuplynula dlouhá chvíle a kráčeli jsme po ní všichni čtyři. Cesta za hezkého slunečného počasí a příjemného povídání, dobře ubíhala. Stále jsme stoupali. Nápad zkrátit si poslední úsek cesty přímo „do hrba“ se zpočátku nezdál tak špatný. V půli cesty byli někteří tak mokří od potu, že myšlenka najít pramen vody se jim zdála zbytečná. Asi po 300 m příkrého stoupání a za doprovodu hejna much jsme dosáhli vrcholu Makyty. Úžasný pocit. V pamětních knihách jsme našli zápis z minulé návštěvy našich mládežníků (na kolech). Po té jsme se vydali hledat Sirný pramen. Objevili jsme pramen či spíše vodojem, ale Sirný pramen to nebyl. Náš neúspěch zmírnil domorodci, kteří nás potěšili tím, že oni sami ho už také několikrát hledali a nenašli. Dá se říct, že to byl hezký výlet, i když dopadl trochu jinak než jsme očekávali. A tak příležitost najít Sirný pramen zůstává pro ty, kteří by to chtěli zkusit při dalším pobytu na sborové dovolené v Kýchově v příštím roce.

Ve čtvrtek si sestra paní farářová Jana Férová pro všechny připravila nenáročnou, ale zato zábavnou hru v přírodě, za kterou jsme získali i sladké odměny.

Jiné večery jsme trávili buď u táborového ohně nebo jsme hráli zábavné hry, nebo si promítali film.

Byli bychom moc rádi, kdyby se tato akce příští rok mohla uskutečnit opět, aby se dala příležitost i těm, kteří nemohli prožít to, co my. Na závěr chceme ze srdce poděkovat záhadnému sponzorovi, který umožnil dětem bobyt zdarma.

Jak jsme sjížděli Hron

Milovníci Tater letos vyměnili pohory a krosny za pádla a „Pálavy“. Začátkem srpna jsme se vydali splavovat řeku Hron. Maminky sice moc nadšené nebyly, ale nemusely mít vůbec žádné obavy. Pod vedením náčelníka výpravy Jana Vidašiče, naši vodácké mamčí Lenky Vidašičové a bratra faráře Martina Féra jsme byli pod dohledem jak policejním, tak pedagogickým i teologickým☺

Netvrdíme, že my sami jsme strach neměli. Už týden před odjezdem jsme zkoumali v mapě, co nás vlastně čeká. Avšak ve čtvrtek jsme s batožinou, konzervami a dostatkem igelitových sáčků odhodlaně naklusal na vlakové nádraží Bystřička. Cesta byla daleká, ale o srandu nebyla nouze. Do kempu AC Nemecká dorazilo naše doprovodné vozidlo dřív než my a jeho posádka nám velmi ochotně postavila stany. Druhý den ráno, sotva jsme otevřeli očka, jsme se ani nenadáli a už jsme foukali lodě, soukali se do vest a soustředěně naslouchali radám zkušenějších. Výcvik na suchu proběhl v klidu, sranda ale nastala ve chvíli, kdy jsme se měli nalodit a odrazit od břehu. Všichni jsme to zvládli suchou nohou a tak jsme se vydali na naši dlouhou pouť. První den byl docela náročný, protože skoro nikdo z nás nevěděl, jak se loď řídí. Ale jelikož jsme šikovní, učenliví lidičkové bylo to den ode dne lepší. Časem jsme přišli i na to, komu lépe vyhovuje pozice háčka nebo kormidelníka, jak se otáčet a to nejpodstatnější – jak zastavit. Zastavili jsme vždy, občas s mírnými obtížemi, ale zastavili jsme. Při jedné takové příležitosti jsme navštívili dřevěný luteránský kostel v malé dědině Hronsek. Místo pana faráře provázela ten den turisty starší sestra z místního sboru. Tu jsme vyrušili od vaření nedělního oběda, ale i přesto nás provedla po kostelíku. Francouzští turisté si také přišli na své, protože náš šikovný pan farář jim ochotně tlumočil. Prohlídka byla krásná, ale když jsme se vraceli k lodím, bylo z dálky cítit připálenou kapustu☺

Nocovali jsme v kempech a tábořištích, po večerech hráli volejbal, sušili mokré věci a zpívali u táboráku. A každý nový den jsme se těšili víc a víc na vodu. Na pořádné peřeje, hatě a haťky, kterými nás doprovázel zkušený vodák Mário s manželkou Jankou. Před největšími splavy nás však opustili a my jsme si museli poradit sami. Dostali jsme ale dokonale instrukce, včas jsme zastavili a nebezpečné splavy jsme přenesli po suchu. Poslední den plavby už byla totální pohoda. Řeka se plížila tak líně, že jsme si mohli dovolit svázat loď k sobě a užívat si sluníčka a krásné přírody. Poslední noc jsme strávili v romantickém prostředí pod zříceninou hradu Šášov. Odtud jsme viděli z výšky na řeku Hron, malebné dědinky, vysoké hory a nasávali atmosféru místa, kde se kdysi dávno na koních proháněli Turci.

Ráno jsme se museli rychle sbalit a pospíchat na vlak. Nikomu z nás se však domů nechtělo, snad jen těm hladovým, kteří se už na konzervu nemohli ani podívat (že Pavlíku☺).

A co říci závěrem? PLAVBA ÚSPĚŠNĚ DOKONČENA, POSÁDKA V PLNĚM POČTU A PŘÍŠTÍ ROK?... DO VIDENIA

Jitka a Hanka Frenštacké

Dětský tábor - Velké Karlovice

První červencový týden se již tradičně uskutečnil dětský tábor ve Velkých Karlovicích. Bylo zde celkem asi 30 dětí, pro které byl připraven velmi bohatý a zajímavý program, zahrnující jak sportovní, tak i hudební a duchovní využití. Děti byly rozděleny do šesti skupin, z nichž každou měl na starost jejich vedoucí, a které mezi sebou urputně soupeřily o každý bod po všech sedm dnů. Celý týden byl vyplněn řadou her, dovednostních soutěží, ale nechyběly ani tůry, koupání v bazénu, či písničky a večerní táboračky. Vrcholem celého pobytu byla soutěž „Tábor hledá Superstar“, při níž se skvěle pobavili opravdu všichni. O přípravu her a sportovních aktivit se staral „sporták“ Sam Šrámek, duchovní částí se velmi úspěšně zhostila Lenka Vidašičová, jejíž práce byla dosti nelehká, neboť se z převážné části jednalo o děti z rodin, které se neúčastní sborového života. Poděkování patří také kuchařkám Šárce Sedláčkové a Janě Bartoňové, které plnily naše žaludky samými dobrůtkami, hlavnímu vedoucímu Zdeňkovi Rožnovjákovi a celému realizačnímu týmu, který se na přípravě a chodu tábora podílel. Myslím si, že tábor se velmi vydařil, děti si odsud odnesly řadu zážitků a nových zkušeností a panovala tu velmi přátelská a pohodová atmosféra.

Ondra Frenštacký

Informace ze sboru...

TRADIČNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

Se bude konat v neděli 26. září od 14 hodin na faře v Růžďce. Zván je každý. Kdo by potřeboval odvézt, může zavolat na faru – se zajištěním rozvozu se počítá.

PLÁNOVANÁ NÁVŠTĚVA SBORU

Z JINDŘICHOVA HRADCE se prozatím odkládá na neurčito.

REKONSTRUKCE VARHAN A VYMALOVÁNÍ

KOSTELA - Staršovstvo rozhodlo, že požádáme o grant na rekonstrukci varhan a nové vymalování kostela. Tyto akce proběhnou pouze pokud získáme dostatečně velké finanční prostředky z vnějších zdrojů. Varhany jsou napadeny červotočem, rozladěné a podle posudku varhanáře potřebují úplnou rekonstrukci (v ceně cca 210tis Kč).

SENIORÁTNÍ A CÍRKEVNÍ AKCE:

5.-12.9. – pobyt v Sola Gratia pro příslušníky nejstarší generace

18.9. – seminář pro učitele NŠ v Kateřiních

1.-3.10. – celocírkevní sjezd mládeže v Kutné Hoře

2.10. – senioretní presbyterní konference v Hrubé Vrbce

Další informace a přihlášky na faře či na nástěnce v kostele.

Kontakt na faráře (Martin Fér): 571 443 048, 777841308
Adresa sboru: Farní sbor Českobratrské církve evangelické,
Růžďka 138, 756 25
e-mail: ruzdka@evangnet.cz
Internet: <http://ruzdka.evangnet.cz>

Střípky z dějin sboru

Josef Eliáš poslední křivačkář na Valašsku - Vlasta Mikolášová (vzpomínka)

Vidím ho jako dnes, menší rozložitější postava, v modrých monterkách, hnědém klobouku na hlavě, ve šněrovacích botách - jak se tu na Valašsku říkalo komisňákoch - a s neodmyslitelnou aktovkou z vepřovice na řemenu přes rameno. Tak chořoval kolem nás poslední dobou, kdy už byl v důchodu. Ale nebyl to jen křivačkář, jak se nazývali ti, kteří se zabývali výrobou kapesních nožů, byl zároveň i kovářem.

Jistěže výroba kapesních nožů byla jeho zálibou, rád je dělal, a když ten nůž udělal, tak to bylo zaručené, že bude dobře krájet nejenom chléb, ale i prsty, proto musel s ním člověk opatrně zachodit. Zažila jsem

to nejednou, když jsem si takový křivák přinesla. Dělal několik druhů těchto nožů, jak na běžnou potřebu, tak i na ozdobu.

Nejobdivovanější byl správný křivák. Byl to velký zavírací nůž, na konci dřevěného klátku na odšroubování, do kterého vložil několik malých nožů (křivačků) a opět zašrouboval. Tyto malé křivačky byly o málo větší než zrno ovsa. Bylo až na podiv, jak ty jeho upracované ruce mohly něco takového utvořit. Byly to nože jak na pohled krásné, tak i užitečné.

Další jeho záliba byla kovařina. Tou se také zabýval. Rozuměl také železu a dovedl toho také využít. Dovedl také naostřit sekeru, motyku i krompáč. Okovával dřevěné vozy, které tenkrát existovaly, no zkrátka všechno co bylo spojené se železem. Měl rád tuto práci a dělal ji poctivě. Byl svobodný a tak se mohl věnovat svým zálibám. Snad proto, že byl hodně nahluhlý, nepokoušel se ani oženit. Sám si pral i vařil a všechno obstarával. A kuchař byl dost dobrý. Uměl si i napéct vánoční cukroví i nadělat čokoládu. Potrpěl si na to, že nás zvalal vždy na koledu, to jsme mu zazpívali vánoční písně a pak nás obdaroval tou čokoládou a pečeným cukrovím. Dělal rád také podomácku víno, buď šipinkové, z třešni nebo černého rybízu, a tím nás také častoval. A měl radost, když jsme mu to pochválili.

Když později si Mudr. Sovadina postavil domek v jeho sousedství, rád jej navštívil. I pana doktora častoval vínem. Vzal z poličky sklenici, vytřel prstem, vyfoukl a potom nalil víno panu doktorovi. Pan doktor víno s úsměvem přijal a na Eliášovo zdraví vypil, a pak řekl: „nic mi z toho nebylo a bylo to dobré“.

Jinak se snažil lidem posloužit, jak jen mohl. Byl také dobrý sekáč. Když se postavil na louku a začal séct, tak to člověk s obdivem hleděl, jak mu to jde. Ta kosa mu jen zpívala šššškr. Pokosy pěkné, stejnoměrné v řádku a na osečené louce by mohl (jak se povídalo) jehly sbírat. Když byl mladší, rád se také nastrojil. V neděli, když přišel na besedu, měl oblečené šedé kalhoty, světle modrou košili, na hlavě bílou plátěnou čepici se zeleným štítkem, jak se tenkrát nosovalo. První z nás pasekářů měl náramkové hodinky.

Byl evangelík, do kostela za mládí chodil, dokud lépe slyšel, ale brzy ohluhl, tak přestal. Na růždecký sbor pamatoval, salár platil i na nějakou tu sbírku posílal. Doma si četl z Bible i Postily, které byly psány ještě švabachem. Těchto knih si velice vážil, a když je někdo chtěl od něj koupit, řekl, že ty neprodá, kdyby mu za ně slibovali cokoli. Že je má po svých rodičích. Že mu po nich zůstaly jen ty knihy.

Byl přátelský, rád se zasmál a už když se člověk na něho podíval, jak se rád směje, musel se smát s ním. Svě dětství prožil na růždeckých pasekách, říkalo se tam v Americe. Brzy mu zemřel otec a on jako ještě nezkušený se musel ujet starosti o živobytí, pro sebe i pro matku. Chaloupka i pole byly zadluženy a vydělek žádný a tak to přišlo do prodeje. Pozbyl domov. Tak jako mnoho jiných dřívě, začal se žít křivačkářstvím. A také se pustil do kovařiny. Jeho matka se provdala za vdovce s dosti dobrým výminkem, ale její syn Josef tam nebyl žádoucí. Díky pasekářům, že se ho ujali a ubytovali. Přešla 2 sv. válka a mnohé chaloupky zůstaly prázdné. Lidé odešli do pohraničí. Tím mu bylo pomoheno, ale on uvažoval o své vlastní chaloupce. A také se mu to splnilo. A zase díky dobrým a obětavým lidem, s jejich pomocí si postavil sroubenou chaloupku na Dušné. Tam měl dosti místa pro svou kovárnu i dílnu. Jinak byl zaměstnán u správě okresních silnic, kde pracoval až do důchodu.

Ale život lidský jde dál a přišlo stáří a bezmocnost. Často bloudil po těch místech, kde měl dřívější domov. A když už nevěděl, kam chodí a kde má domov, odvezli jej do domova důchodců. A tam také dožil svůj život.

A zbyla jenom chaloupka na Dušné a vzpomínka v srdci na křivačkáře a kováře Josefa Eliáše.